

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. szeptember 11.
(csütörtök)

Földvári Tibor

ÖRÜLNI AZ ÚRBAN

Lekció: Zsoltárok könyve 104,24-35

Alapige: Zsoltárok könyve 104,24-35

Mily számtalanok a te műveid, URam! Mindegyiket bölcsen alkottad, és tele van a föld teremtményeiddel. Ott van a nagy és széles tenger! Számtalan lény nyüzsög benne, apróbb és nagyobb állatok. Amott gályák járnak, és cethal, amelyet azért formáltál, hogy játszadozzon benne. Mindenek rád néznek, hogy megfelelő időben adj nekik eledelt. Ha adsz nekik, ők begyűjtik azt; ha megnyitod kezedet, betelnek jóvoltodból. Ha elfordítod arcodat, megrémülnek; ha elveszed lelküket, ki-múlnak, és újra porrá lesznek. Ha kibocsátod lelkedet, újakat teremtesz, és újjá teszed a föld színét. Az ÚRÉ legyen a dicsőség örökké, örvendezzen teremtményeiben az ÚR! Aki ha rátekint e földre, megrendül az; megérinti a hegyeket, és füstölögnek. Énekelek az ÚRnak egész életemben, zengedezek Istenemnek, amíg csak vagyok! Elmélkedésem legyen kedves neki. Én az ÚRban örvendezem. Vesszenek ki a bűnösök a földről, ne legyenek többé gonoszok! Áldjad, lelkem, az URat; dicsérséjétek az URat!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, te örökkévaló hajlékunk vagy, szabadító, megtartó Istenünk, és köszönjük, hogy valóban, ha kell, az egeken száguldasz a mi segítségünkre is, ahogy tetted ószövetségi néped életében, a mában is ugyanígy cselekszel.

Dicsőítünk téged Atyánk a mostani istentiszteleten is az Úr Jézusért, Krisztus által jó Atyánkat. Köszönjük, hogy az Úr Jézusban láthatjuk, hogy milyen a te kegyelmed, szabadításod. Urunk, az éneken is imádtunk téged teremtő hatalmadért. Kérünk arra, hogy a teremtett világ szépségében, csodáiban is láthassunk meg téged. Köszönjük, Urunk, hogy ha rád tekintünk, valóban boldog nép lehetünk. És milyen boldogság vár ránk odaát az új ég és új föld dicsőségében, az örök hazában, ha már most is olyan boldog nép lehetünk tebenned.

Kérünk téged arra, hogy ha bármelyikünknek a szívében mégis keserűség lenne a mai nap valamilyen lelki terhe miatt, add, Urunk, hogy megnyugodhasson velünk együtt, felvidámuljon a szíve a te jelenlétedben, a te közelségében.

Kérünk arra is, hogy hadd tudjunk most együtt örvendezni a keresztelős családdal. Köszönjük, Urunk, hogy a gyermekek életében is láthatjuk teremtő, megtartó voltodat. Add, hogy a keresztelői sákrámentum látható volta is lehessen erősítő számunkra abban az istentisztelet során, hogy te szerető, kegyelmes Atyánk vagy Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Nyári szabadságos időben láhattam az egyik természettudományos adón, hogy a holdutazások egyike szentestére esett, és az űrhajósok gondolkoztak azon, hogy szenteste milyen üzenetet fogalmazzanak meg az amerikai népnek, S eszükbe jutott, hogy a teremtés történetéből olvassanak fel Mózes 1. könyve elejéről. Ezt meg is tették az űrhajósok a Föld és a Hold közötti távoli űrben, egyszer csak elkezdtek olvasni a bibliai kijelentést angol nyelven, és ezt az üzenetet küldték az őket hallgatóknak a Földön.

Amikor a 104. zsoltár olvastam, akkor ilyen egyszerűen ez jutott eszembe, hogy a zsoltáros is megfogalmazza az üzenetet, és ő is a teremtésről beszél. A hat napos teremtés leírás is, illetve, a 7. nap, a nyugalom napja leírása, fényében végigtekint a zsoltáros is a teremtett világon, ami őt körülveszi, és üzenetet mond el. Ami azonban az egészben szép, hogy természetesen ez nem csak az ő emberi üzenete, sőt. Ez kijelentés. A zsoltáros imádsága, de a bibliai kijelentésben számunkra Isten kinyilatkoztatása, Istennek a szava. S amikor Isten maga elmondja ebben a zsoltárban is, hogy kicsoda ő a zsoltáros szavain, érzésein keresztül, akkor nemcsak azt emeli ki – ez ragadott meg engem az igehirdetésre készülve –, hogy ő milyen hatalmas, mekkora gondoskodással, apró részletességgel is gondoskodik teremtményeiről, hanem még az ő isteni érzését is leleplezi. „Örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben.” Az örvendezésnek a kifejezése az Úr legbelső érzéseit mutatja meg.

Olyan bátorító, hogy ugyanakkor megfogalmazza a hívó ember érzését is. És ott is ugyanez a szó szerepel: az Úr is örvendezik, a zsoltáros is örvendezik. Ezt a két gondolatot vizsgáljuk. Milyen az, amikor az Úr, a teremtő Úr örvendezik a teremtményeiben, miért is fontos ez nekünk? És hogyan is örvendezhet az Úrban, a Teremtőjében a hívó ember?

„Áldjad, én lelkem, az Urat!”, majd odatéve „Dicsérjétek az Urat!”, ezzel az áldó, dicsérő gondolattal indul, és egyfajta keretbe is foglalja az egész zsoltár üzenetét. „Áldjad én lelkem az Urat! Uram én Istenem, nagy vagy te igen, ékességet és fenséget öltöztél magadra!” A zsoltár egésze tehát örvendezés. Boldog áldás, dicséret, Istent dicsőítő magasztalás. Az is nagyon fontos, hogy a megszólításnak a személyessége – „én Istenem” – kiemeli a zsoltárírónak is mint hívó embernek és az Isten népének mint közösségnek ezzel az Úrral, ezzel a teremtő Úrral való személyes szeretetkapcsolatát. Ugyanis a zsoltár a bűneset utáni világban megfogalmazott dicséret. A Római levél alapján tudjuk, a bűneset utáni bűnös ember – akár legyen tudós is – a teremtés dolgait szemlélve, kutatva eljuthat az Isten-ismeretre, hogy kell lennie valakinek, aki ezt alkotta, de a személyes megismerésre ennek a teremtő Istennek csak akkor van lehetősége, hogyha megismeri a Szabadítót, megismeri hit által azt a kegyelmes Istent, aki a legteljesebben Jézus Krisztusban jelentette ki magát.

A hívó ember, amikor vizsgálja a teremtést, ma is már a szabadító Urat ismerve csodálkozik rá megdöbbenve arra, hogy ez a szabadító Úr a Teremtő is, micsoda hatalommal bír. Egyébként a teremtéstörténet leírása is, emlékszünk, Mózes kezével

leírva, az Egyiptomból szabadult nép számára volt először kézzel fogható ott a kijelentésben, mikor olvasták ők is a tekereszt, meg hallották Mózesztől. És nekik is ez volt a fontos, hogy a szabadító Úr titka az, hogy ő a teremtő Úr is. Ezért amikor a hívő ember – lásd a zsoltáros is – látja maga körülötte a körülötte levő világot, egyre jobban megismeri ő is, amennyire megteheti – valószínű nem tudósként, természettudósként –, Isten személyének a nagysága ragyog fel neki tehát, hatalma. S ahogy hallottuk a 24. versztől kezdődő szakaszban is egy kicsit bővebben, nem csak a teremtő volta, hanem a gondviselő, gondoskodó szeretete is.

Itt belegondoltam abba, hogy a mai korunkban micsoda kiváltságban vannak a természettudósok, akik ismerik az Urat, és akik hívő természettudósok. Tehát akik a maguk tudományában a hipotéziseket, a világi modelleket abból a szempontból írják le, abból a szempontból vizsgálják, hogy van egy Úr, egy teremtő Úr, akit én ráadásul személyesen ismerek Jézusban. Hála az Úrnak, hogy Pasaréten is vannak sokan ilyenek. Micsoda kiváltság, hogy a mai lehetőségek közepette megvizsgálják a teremtett világ csodáit, megismerhetik az Úr alkotásait, a titkokat kikutathatják, és mennyi hálaadás és mennyi áldás lehet a tudósok szívében, akik sokkal mélyebben ismerhetik a teremtett világ szépségét, mélységét, mint akár például a zsoltáros. Ha pedig mindezt leírják vagy elmondják nekünk is itt a gyülekezetben, akkor a mi szívünk is megtelhet hálával, mert a teremtett világ titkai, csodái mutatják, hogy kicsoda a mi Istenünk.

Az az igei üzenet viszont, amiről az igehirdetésben most szó van, egyetlen tudós számára sem kikutatható a teremtésből. Van valami, amit egyedül és kizárólagosan csak a kijelentésből tudhatunk meg. Mert az Isten legbenső érzését, azt nem tudjuk kikutatni a teremtett világ szépségében. Azt akkor tudhatjuk meg, amikor az Úr elmondja, hogy mit érez. És itt olyan kedves az a kifejezés: az Úr örvendezik a teremtményeiben. Ezt a zsoltáros annyira természetesen megértette, megismerte Isten Lelkétől vezetve, hogy így mondja: örvendezzen az Úr a teremtményeiben. Ez egyfajta óhajtás is. Benne van a kijelentés, az állítás és az óhajtás. Az Úr öröme, örvendezése.

Emlékszünk, hogy a teremtéstörténetben is van egy isteni érzés ott a hatodik nap lezárásakor. Megtudjuk, hogy íme minden igen jó. Előtte is hangzott, hogy jó, de az ember teremtése megtörténte után, amikor ott van az emberpár a földön, akkor Isten azt mondja az ígében: íme igen jó. Ez a kinyilatkoztatás még a bűneset előtti állapotokban. Jó, szép. Benne van a hasznosság is, a bölcsesség, az isteni bölcsesség szépsége. S ezért kedves nekem nagyon így a zsoltárt olvasva ez a titok, hogy bejött a bűneset a világba – és majd sajnos kell szólni a bűnről is –, sok minden megromlott a világban, lásd még volt özönvíz is, pusztult a teremtett világ, és mégis a bűneset utáni állapotokban az Isten érzése nem változott. Örvendezik az Úr a teremtményeiben. Ránéz a teremtett világra és kedvesnek, szépnek látja, ami örömet okoz számára.

Olyan kedves nekem az Ézsaiás könyve 40. részében, amikor Isten a maga szerető gondoskodásáról akarja a népét meggyőzni. Ez az a szakasz, amikor elmondja, hogy „Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!”, majd aztán, mikor folytatja, hogy erőt ad a megfáradottnak,... és szárnyra kelnek mint a saskeselyűk, akik az Úrban bíznak. Előtte azonban Isten az isteni érzését is megfogalmazza, mikor a hívő népének magára mint teremtő Úrra akar mutatni, és ezt mondja: „Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szemeiteket, és lássátok

meg, ki teremtette azokat? Ő, aki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjok sincsen.” Ez a 40. rész 26. verse. A 43. rész 1. versében pedig az a drága, bátorító kijelentés: neveden hívtalak téged, enyém vagy. Ugyanaz a kifejezés ’neveden hívtalak’, itt meg ’mindnyáját nevéen szólítja’. Ismeri a csillagokat, mindegyik csillagot, amit megteremtett az Úr, ismeri. A csillagászok irigylésre méltó emberek a mai időkben, hiszen mennyi mindent vizsgálhatnak, láthatnak. És az Úr is ismeri és mindnyáját nevéen szólítja. Benne van a kapcsolat a teremtő és a teremtmény között. És az egész szövegkörnyezetből látszik, hogy ez az Úrnak kedves, pedig bűneset utáni világ.

Aztán itt a zsoltárban olvashattuk például a 26. versben, hogy a cethalat is az Úr teremtette – Károli így fordította azt az ősi szót, hogy leviatán –, és azért formálta a cethalat, hogy játszadozzék az óceánban, a tengerben. Miért teremtette Isten ezt a hatalmas vízi állatot? Hogy játszadozzék a tengerben. Amikor látja az Úr, hogy játszadozik, akkor örvendezik az ő teremtményeiben az Úr. Ez a kifejezés, hogy ’leviatán’, a Jób könyvében például, és sok más ókori iratban félelmetes mélységben lakó mitológiai szörnyként is szerepel. És mikor ezt a szót hallották az ókorban, hogy leviatán, akkor összeszorult mindenkinek a szíve. Ez valami szörnyeteg! Az Úr, a teremtő szempontjából pedig dehogy szörnyeteg. Egy kedves, aranyos, hatalmas állat, amely a tengerben játszadozik. Milyen nagy ajándék, hogy mi akár tévén vagy interneten keresztül nézhetjük, hogy a cethal például hogyan játszadozik a tengerben.

Ez csak azért lehetséges a bűneset utáni állapotokban – a teljes írás fényében kell ezt kimondani –, mert tényleg a mi Istenünk nemcsak teremtő Úr, hanem szabadító Isten. És ha előbb azt láttuk, hogy maga a zsoltáros is és Isten népe a teremtés csodáit vizsgálva csak azért láthatja a teremtő Úr személyét, nagyságát annyira személyesen, mert ő már ismeri a szabadítót is, a mostani gondolatban is igaz ez, hogy a bűneset után a teremtett világ a maga romlottságával csak azért lehet olyan szép és gyönyörű az Úr számára, mert ő szabadító Isten is. És amit a zsoltár ószövetségi kijelentés révén ígéretképpen mutat előre a messiásra vonatkozóan, mi annak már a beteljesedett valóságában élünk. Hiszen Jézus már meghalt, feltámadott, mennybe ment, uralkodik az Atya jobbján és várjuk őt vissza. De ahogy a férfi csendesnapokon is foglalkoztunk a Kolossé levéllel, hadd hirdessem, hogy Jézusra, a szabadítóra mutató kijelentés azt hirdeti, hogy őbenne, őáltala és őreá nézve teremtett minden. Az Isten gyönyörködik az ő teremtményeiben, mert látja bennük, rajtuk a bűneset után is, hogy minden Jézusért, Jézus által és Jézusban teremtett. A Zsidókhoz írt levelet, ahogy olvastuk, ott az 1. részben, amikor a Fiú, az Úr Jézus személyének az isteni nagyságát jeleníti meg, akkor a 104. Zsoltárból is idéz jelezve, hogy a 104. Zsoltárban is valami meg van írva, amit ha elolvasol hívő ember újszövetségi időben, láthatod, hogy kicsoda Jézus.

Én most az üzenet miatt mondom ki újra: gyönyörködik a teremtményeiben az Isten – Jézushoz viszonyítva mennyei Atya – azért, mert gyönyörűsége méltók, mert ő az alkotójuk. És lehet, hogy a bűneset bejött a világba, de látja a teremtményeiben azt az Egyszülöttet, akiben, aki által és akire nézve teremtettek. És az Isten örvendezik. Itt tovább lehet menni: ez annyira igaz, hogy amikor Jézus eljött és a földön élt, akkor őbenne is örvendezett az Isten. Az Úr Jézus Isten, Istenember.

És amikor itt a zsoltárban olvastuk, hogy „legyen az Úrnak dicsőség örökké, örvendezzen az Úr az ő teremtményeiben” – ez a 31. vers –, akkor olyan szép arra gon-

dolni, hogy „legyen az Úrnak dicsőség örökké”, amikor eljött az Úr Jézus, a Messiás, a szabadító, akkor ő is dicsőítette az Atyát, őbenne is ott volt az Isten dicsősége – „láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya Egyszülöttjének dicsőségét” –, gondoljunk a jánosi ígére a folytatásban, mert ez a János evangéliuma 1. rész 14. versében van, a 17. részben pedig a főpapi imában mondja az Úr Jézus: Atyám, én dicsőítettelek téged a földön. És mindezért nem véletlen, hogy a mennyei Atya többször is kijelentette, hogy mit érez a Fiú iránt. „Te vagy az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” Akire ha ránézek, a szívem megtelik boldogsággal, örvendzéssel, kedves vagy nekem, gyönyörködöm benned.

Ez a megkereszteltetésekor és a megdicsőülés hegyén történt. Mindkettőnél áll az, hogy Jézus az isteni Fiú, aki szabadító kell, hogy legyen, a Megváltó. A megdicsőülés hegyén – Lukács evangéliumából tudjuk –, arról beszélgettek Mózesrel és Illéssel, hogy hogyan teljesíti majd be a szabadítást, a megváltást. Mindenek őbenne, általa és őreá nézve teremtettek, de a bűneset után kozmikus értelemben is a világban gyönyörködhet a mennyei Atya, az Isten azért, mert Jézusban megváltást készített. A világ megváltását is. Ezért lehet új ég és új föld majd. És ezért lehetnek a bűnösök is Isten gyermekeivé. Olyan kedves ez nekünk, hogy ami Jézusra nézve kijelentetett, az igaz lehet a benne bízókra. Az egyszülött Fiú miatt az Isten gyermekeiben is gyönyörködhet az Isten.

Itt van egy nagy fájó igazság: mint teremtményében gyönyörködhet az Úr a bűnös emberben is, de jaj annak, aki nem fogadja el a kegyelmet, akinek nem kell a szabadító, mert el fog veszni örökre. És mekkora különbség, amikor már nemcsak mint teremtményében, hanem mint gyermekében Jézus kegyelméért, szabadításáért, gyönyörködhet az Isten; és Isten gyermekeiként – a zsoltáros is elmondhatja ezt – képviseli az Istent a földön, ránéz a zsoltárosra is az Úr, ránéz az ő népére, aki hozzá hűséges, szereti őt, és gyönyörködik benne. Itt a végén nagyon fájó az a kijelentés, furcsa is, hogy oda került, hiszen a zsoltár tele van örvendzéssel, miért kellett erről írni a végén: „vesszenek el a bűnösök a földről, és a hitetlenek ne legyenek többé!” Ez annyira fájó, hogy itt van. De jelzi, hogy a bűneset utáni világban – mint teremtett világot nézzük meg az embereket is – a bűnösök elvesznek. Az özönvíz idején, emlékszünk, majdnem az egész világ pusztult. De ott is az Isten szabadítása Jézusra nézve is megmutatkozott abban, hogy mégis csak volt egy ember, Noé, aki kegyelmet talált az Istennél. Noéért a családtagjai is, és Noén keresztül az élőlények is megmenekültek, és Isten ismét engedte, hogy a föld meggazdagodjék, beteljék csodálatos teremtményeivel. Mert a teremtő Úr a szabadító Úr is. S ezért örvendzhet az Isten. „Örvendzen az Úr” tehát, mondja a zsoltáros, mert ha ez valósul meg, akkor az ő körülötte levő világban is a világnak a szépsége, nagysága és a világban megmutató isteni szeretet, hatalom látszik.

És ha ez igaz, akkor a második gondolat sokkal egyszerűbb. Mert ha az Úr örvendzik a teremtményeiben, akkor mit tesz a hívó ember, aki látja a teremtményeket, és bízik ebben az Úrban? Kettős öröm. Mert nagy örömet jelenthet a teremtett világ szépsége, dicsősége számunkra is, de ha tudjuk, hogy ezek a teremtmények is milyen örömeire vannak az Úrnak, akkor tudjuk, hogy tényleg nem is annyira már a teremtéseinek örülünk csupán, hanem sokkal inkább az Úrnak. Itt a zsoltáros így mondja: örvendzem az Úrban. Örvendzem én az Úrban. A benne bízó az Úrban örvendzik. Itt is ki kell mondani: a bűneset utáni teremtett világban, ahol sok minden fájó, sok minden az elmúlást hirdeti.

Nekünk mindig vannak otthon tyúkok. És ugye a húruk nagyon finom. Ezért a tyúkot azért tartjuk, hogy levágjuk. De amíg ott van a tyúkólban, él, és örömet jelent. Ha szabadnapra hazamehetek, és szeretetből viszek nekik zöldet, azok a tyúkeszű állatok olyan aranyosak, és úgy ki tudják mutatni az ösztönből kifolyólag természetesen, hogy a gazdijuk ott van. Megtanulják, mert viszem nekik a zöldet. S hogy milyen örömet jelent ez, ezt nem is lehet igazán elmondani, azokban a kicsiny állatokban, madarakban. És ezek a madarak nekem tényleg mindig az Úrra mutatnak, mert ő alkotta meg őket, ő adta őket, hogy örömünk legyen benne. A bűneset utáni állapotokban igaz, hogy Istennek minden teremtett állata jó és élelmül adta nekünk. De ez is azt mutatja, hogy valami elmúlik, de addig is sok öröm lehet benne.

Ennél vannak sokkal keményebb dolgok is a bűneset utáni világban, de a zsoltáros, amikor az Úrra néz, a teremtményeiben látja az Úr nagyságát, hatalmát, de leginkább az ő örvendezését, akkor a szíve megtelik örömmel. Ezért olyan kedves nekem, hogy amikor Pál azt írja, hogy „Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” emlékszünk, a börtönből írja. A börtönből, ahol nem annyira volt neki lehetősége csodálni a teremtett világ szépségét, amennyiben négy fal között volt ott a börtönben, akkor eléggé szegényes volt az életkörülménye, de mikor ezt leírta, akkor az ő szíve is tele volt örvendezéssel az Úrban. Amikor pedig a filippi gyülekezet adománya megérkezett, akkor nagyon tudott örülni a gondoskodásnak, az isteni gondoskodásnak a gyülekezeten keresztül, akik szeretik őt és küldtek neki adományt. Ezt le is írta a Filippi levél 4. részében. Mi a teremtett világ szépségében még a maga múlandósága ellenére is láthatjuk az Isten hatalmát, az Isten képességeit, lehetőségeit, az ő gondoskodásának a lehetetlen dolgokat is megoldó kiváltságos lehetőségeit. De most mégis az az első, hogy az örvendezésében lássuk meg az ő atyai szeretetét, Jézusra vonatkoztatva mondom így. Látom az atyai szeretettel szerető, övéit szerető és bennük örvendező Istent és gyönyörködjem az Úrban.

Vizsgáljuk meg, testvérek, az egész Bibliában – ez hosszú időt igényel, de megéri –, hogy milyen történetekben van arról szó, hogy az Isten gyönyörködik az övéiben? És majd meglátjuk, hogy a legtöbbször az övéi akkor éppen nem könnyű élethelyzetben vannak, hanem majdnem mindig valami nagyon nehézben. Bizony sokszor szenvedés. Lásd Jézusra vonatkoztatva is a megváltó halál szenvedésének a szörnyűsége vállalása volt az, aminél kimondta az Atya, hogy gyönyörködöm benned. Jézus maga tehát ugyanazt élte át, amire a Biblia az övéivel kapcsolatban is beszél és utal. Péter 1. levele 4. részének 19. versét kell, hogy ideolvassam. Így szól az írás, Péter 1. levele is szenvedő keresztyéneknek szól: „Annakokáért akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják neki lelküket mint hű teremtőnek, jót cselekedvén.” Szennvednek, mert ez az Úr útja velük, ajánlják neki lelküket a nehézségek, bajok közt is mint hű teremtőnek. Ha viszont ezt teszik, a 104. Zsoltár fényében elmondhatjuk, akkor viszont már nem csak a szenvedés van ott, a fájdalom, amiben kérjük az Úr megoldását, szabadítását, hogy könnyörüljön, hanem benne van az Úrban való öröme a lehetősége is.

A Reformátusok Lapjában beszámoló van arról, hogy hogyan szenvednek az arab országokban is a keresztyén testvéreink. Ugye, ez nagyon aktuális. Szennvednek és mi imádkozunk értük, és szabadulásért könnyörgünk, de testvérek, az Úréi, amikor mártírhálálra készülnek, minden egyháztörténeti történet erről szól, akkor vállalják. Tudják, hogy mivel jár, de vállalják az Úrért. Jézus is ezt mondta: örüljete, ha benneteket esetleg az én nevemért bántanak. Megnyugszik rajtatok az Isten Lelke.

Ez az örvendezés tehát, amiről a zsoltáros beszél itt a zsoltárban, annak az öröme, hogy gyönyörű a világ és neki most nincs baja. De az igehirdetésben a magyarázatban mégis csak hozzá kell tenni, hogy de a bajok ellenére is ott lehet ez az Úrban való öröm. Arra is gondolhatunk, amikor a bibliai történetekben hívó lelki vezetők, államfők könyörögtek népükért, és emlékszünk, hogy mielőtt kértek volna nagy dolgokat az Úrtól meg szabadítást, előtte mindig megfogalmazták, hogy kicsoda az Istenük, az Úr. És ott ők részletesen elmondják, hogy ő teremtő és ő alkotott mindent, ezért Uram, imádkozunk, hogy segíts.

Itt hadd legyen a személyes kérdés: te tudsz-e örülni az Úrban? Mert az Úrban való öröm, az a szép napok örvendezése, boldogsága, amikor kicsit könnyebb talán érzésileg is örvendezni. De mi van, amikor nehézségek vannak? Amikor a teremtett világnak a bűneset utáni állapotaival szembesülünk talán. Az Úrban való öröm akkor is ott lehet a hívó emberben. Örvendezem én az Úrban, mert órá nézek, és akkor látom, hogy ő kicsoda, és tudom, hogy egyszer nem lesznek bűnösök, egyszer az új égen és az új földön már csak tökéletes állapotok lesznek, de én addig is örvendezhetem az Úrban.

Azzal hadd fejezzem be, hogy itt beszélt a zsoltáros arról, hogy amikor az Úr az ő Lelkét kibocsátja, akkor életre kelnek, akkor megújulnak a teremtett dolgok is. Az isteni Lélek, a Szentlélek világban megvalósuló munkájáról is szó van itt. Ez az isteni Lélek volt ott a teremtésnél is, emlékszünk: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld pedig kietlen és pusztta volt, és sötétség volt a mélység színén, és Isten Lelke lebegett a vizek fölött.” Az isteni Lélek ott van a teremtésnél. A bűneset utáni állapotokban is ott van az Úr Lelke. És ez az az Úr Lelke volt, akire nézve Mózes is mondja a pusztai vándorlás népének, hogy bizony ő tartott bennünket, ez az Isten, ez az Úr, mint sas a fiókáját. És ott is ez van, hogy 'lebeg', „mint a fészken felrebbennő sas fiai felett lebeg és kiterjeszti fölöttük szárnyait”. Ez a gondoskodása Istennek. A sas lebeg, teremtéstörténetben Isten Lelke lebegett, ez a gondoskodó isteni hatalom, szeretet, amiért lehet örvendezni nehézségek, pusztai körülmények között is.

Jézus pedig amikor beszél, ő maga tanítja az övéit, mutat a teremtés apró meg nagyobb alkotásaira, és azt mondja: hát ha az Isten, a ti mennyei Atyátok ezekre így gondot visel, mennyivel inkább rátok. Keressétek ezért először az Isten országát és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak nektek. Azaz: nézzetek az Úrra, a teremtőre, a gondviselő, szerető mennyei Atyára, az Istenre, Jézusra, akiben, aki által és akire nézve teremtett minden, és lássátok meg, hogy mit érez ez az Isten, a mennyei Atya mit érez irántatok – „Örvendezik az Úr az ő teremtményeiben” –, és mit érez a teremtett világ iránt, és akkor örvendezhetem én is az Úrban. Örvendez az én lelkem az Úrban. „Az Úrnak öröme a ti erősségeitek” – mondja Nehémiás. Mert aki az Úrban tud örülni, az nem csak a boldog és szép napok, hanem a nehézségek között is tudja kicsoda a teremtő és szabadító Isten.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy a mi korunkban annyi lehetőség van a természettudományos igazságok megismerésére. És köszönjük, Urunk, azokat a tudósokat, itt pasaréti gyülekezetben is, akik hívó emberként végzik hivatásukat, és őáltaluk is egyre jobban megismerhetünk téged, láthatjuk, ki is vagy te nekünk. És magasztalunk, hogy annyiszor átéltük már mi is teremtő hatalmad csodáit meg gondoskodásodat, valóban még a lehetetlen helyzetekben is. Urunk, most mégis sok-

ÖRÜLNI AZ ÚRBAN

kal mélyebbre vittél bennünket a te megismerésedben. Áldunk, hogy te teremtményeidben örvendező Úr vagy.

Köszönjük, hogy ez is Jézusra mutatott nekünk. Magasztalunk téged, hogy mi egyedül az Úr Jézuson keresztül ismerhetünk téged. És köszönjük, hogy ahogy az egyszülött Fiúban gyönyörködtél, kedves és tetszik neked, hogy bennünk is bűnösökben, de akik kegyelmedet elfogadtuk már, akik gyermekeid lehetünk. És segíts, Urunk, nekünk abban, hogy valóban mi is tudjunk szívből örvendezni, örülni az Úrban. Segíts, Urunk, ezt a titkot átélni akkor is, ha most éppen nehéz talán valami. Kérünk téged arra, hogy ha rád tekintünk, hittel bízzunk benned, tudjuk várni a te megoldásaidat. És add, Urunk, hogy akik ismernek bennünket, ezt a belső, szívből fakadó boldogságot érezzék rajtunk.

Köszönjük neked, Urunk, hogy imádkozhatunk másokért is. Most is könyörgünk, Urunk, a szenvedőkért. Valóban az iszlám országokban most nagyon nehéz a keresztyén testvéreinknek. Kérünk téged szabadításért, adj nekik ott megoldást. Akiket pedig, Urunk, a mártíromságra szántál, adj nekik erőt, hogy hűségesek legyenek mindhalálig. És kérünk téged arra, Urunk, hogy vezessed a világi vezetőket, hogy tudjanak megoldást találni.

Könyörülj meg népünkön is. Urunk, különösen a kárpátaljai magyarokért könyörgünk most is az istentiszteleten. Ott is te adj megoldást, békességet.

Urunk, imádkozunk betegeinkért, kórházban levő testvéreinkért külön. Támogasd őket, kérünk.

És arra is kérünk, Urunk, hogy ha a földi élet terhei bennünket érintenek fájdalommal, nehézséggel, szükségünk van valóban gondoskodásodra, a szívünket hadd töltse be a te örömed. Hadd adjunk hálát neked minden sikerért a mai napon is. Köszönjük, Urunk, ha most minden szép és kedves az életünkben, ilyen könnyebb időszak van. Köszönjük, hogy ezért is teérted lehetünk hálásak. És téged áldhatunk mi is a zsoltárossal együtt.

Hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is, Urunk, Jézus érdeméért.

Ámen.